

Arrest

nr. 128 278 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STRICKAERT, die *loco* advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoeker die verklaart over de Armeense nationaliteit te beschikken, dient op 11 januari 2012 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische, mevrouw R.C, de tweede verzoekster.

Op 20 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering

van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden aan de eerste verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 28 juni 2012. Tegen deze beslissingen wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is gekend onder het rolnummer 102 740.

Op 17 december 2012 dient de eerste verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot van de tweede verzoekster.

Op 13 juni 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen maken de thans bestreden beslissingen uit. Zij werden gezamenlijk aan de eerste verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 20 juni 2013 en luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/12/2012 werd ingediend door:

Naam: H(...)

Voorna(a)m(en): A(...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Er werden interimcontracten voorgelegd van 17 augustus 2012 tot 29 november 2012. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts bewijzen van 4 maanden werden voorgelegd en verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hieruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

2.2. De verzoekers hebben overeenkomstig artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig een synthesememorie neergelegd.

Dienvolgens doet de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep of van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep ingesteld door R.S, de tweede verzoekster, van Belgische nationaliteit

Er dient gewezen op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) die stelt dat: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Het betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden.

In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van 13 juni 2013 waarbij de door de heer A.H, dit is de eerste verzoeker, ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en waarbij tevens de beslissing wordt genomen om aan de eerste verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat deze beide beslissingen enkel betrekking hebben op diegene wiens aanvraag *in casu* wordt geweigerd en aan wie bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, met name de heer A.H.(...) zodat deze beslissingen geen uitstaans hebben met de tweede verzoekster die tevens voorliggende vordering heeft ingediend.

Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de voorgehouden echtgenote van een vreemdeling aan wie een verblijf geweigerd werd en aan wie bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (*cf.* RvS 19 augustus 2005, nr. 148 268). Het begrip ‘hoedanigheid’ of ‘procesbevoegdheid’ is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137).

De tweede verzoekster heeft *in casu* niet de vereiste hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissingen een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu deze beslissingen niet tegen haar gericht zijn.

Het beroep ingesteld door mevrouw R.C, de tweede verzoekster, is derhalve onontvankelijk.

3.2. Over het beroep ingediend door de eerste verzoeker – over de syntheseseminarie

Ambtshalve moet door de Raad worden opgemerkt dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van het verzenden van een afschrift van het verzoekschrift aan de verweerder, luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

– 39/71;

– [...];

– 39/73 1(,§ 1)1;

– 39/73-1;

– 39/74;

– 39/75;

– 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;

– 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een syntheseseminarie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen syntheseseminarie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen syntheseseminarie “zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”.

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet blijkt dat de voorwaarde van tijdigheid en de voorwaarde dat alle middelen moeten worden samengevat, cumulatief vervuld moeten zijn opdat de Raad uitspraak zou kunnen doen op basis van de syntheseseminarie. Indien de wetgever immers enkel zou hebben gewild dat de syntheseseminarie binnen de voorgeschreven termijn werd ingediend, had hij in het zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet de woorden “zoals bedoeld in het vijfde lid”, achterwege gelaten. Blijkens het gebruik van die woorden is het duidelijk niet voldoende dat de verzoekende partij louter door het tijdig indienen van een syntheseseminarie blijk geeft van haar volgehouden belangstelling om de vernietiging van de aangevochten beslissing(en) na te streven, maar moet die memorie inhoudelijk ook nog overeenstemmen met het bepaalde in het vijfde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, met andere woorden moet de syntheseseminarie de aangevoerde middelen samenvatten.

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat de verzoeker in de syntheseseminarie zijn middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift niet samenvat, doch deze zonder meer integraal herneemt met in het kader van het eerste middel de toevoeging van een aantal bemerkingen en uiteenzettingen die ten dele kunnen worden gezien als repliek op de nota van de verweerder.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat de verzoeker in de syntheseseminarie de initiële tekst van zijn verzoekschrift heeft aangevuld met een repliek, nog niet toelaat te concluderen dat dit proceduristiek toch wetsconform zou zijn. In de parlementaire voorbereiding omtrent artikel 39/81 van de vreemdelingenwet is er voor een andere interpretatie overigens ook geen indicatie te vinden.

Ter terechtzitting werd de advocaat van de verzoeker uitgenodigd om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de thans ingediende syntheseseminarie voldoet aan de vereisten van de syntheseseminarie zoals bepaald in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De advocaat van de verzoeker repliceert dat het toegestaan is om in de syntheseseminarie de aangevoerde middelen te

hernemen en aan te vullen met repliek op de nota, hierdoor zou aan de rechtspraak van de Raad van State zijn voldaan. Tevens zouden niet alle middelen worden hernomen.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat Van Dale het begrip "samenvatting" definieert als een "korte weergave van de inhoud" en "samenvatten" omschrijft als "in het kort weergeven of herhalen" (<http://pakket5.vandale.nl>). Een loutere en letterlijke herneming van de aangevoerde middelen met daarbij nog een uitbreiding, zij het in repliek op het verweer in de nota met opmerkingen, kan dan ook onmogelijk een samenvatting uitmaken zodat met de thans neergelegde syntheseseminarie niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat een syntheseseminarie wordt neergelegd waarin "alle aangevoerde middelen worden samengevat". Waar de verzoeker in de syntheseseminarie (onder de titel 'voorafgaandelijk') en ter terechtzitting verwijst naar het arrest van de Raad van State nr. 220.072 van 28 juni 2012, dient te worden opgemerkt dat deze rechtspraak kaderde in de bij artikel 39/81, derde lid (oud) van de vreemdelingenwet voorziene syntheseseminarie die volgens de toen geldende regelgeving werd gedefinieerd als "een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet" zodat deze rechtspraak te dezen niet dienstig is.

Omtrent de thans bij artikel 39/81 (nieuw) van de vreemdelingenwet voorziene syntheseseminarie, oordeelde de Raad van State bij arrest nr. 226.907 van 27 maart 2014 overigens als volgt:

"Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de syntheseseminarie als een processtuk waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat". Het begrip "samenvatten" kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een syntheseseminarie op gewezen dat "het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten". De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing "opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure". (Parl. St. Kamer, 2012-13, DOC 53 2572/002, 6- 7) Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/179 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel een "replekmemorie", doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. De wetgever van 29 december 2010 stelde vast dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de replekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtollig proceduristiek stuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (Parl. St. Kamer, 2010-11, DOC 53 0772/001, 22-23)

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de syntheseseminarie.

Verzoekster verwijst naar 's Raads arrest nr. 220.072 van 28 juni 2012 om te stellen dat een herhaling van de middelen in de syntheseseminarie wel zou volstaan. Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, zoals het in dat arrest werd onderzocht, voorzag echter niet de vereiste van een samenvatting in de definitie van het begrip "syntheseseminarie" noch een sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen. Op dat ogenblik werd als vereiste enkel gesteld dat een verzoekende partij in de syntheseseminarie "al haar argumenten op een rij zet" en bestond de enige sanctie erin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet op basis van die syntheseseminarie. Na dit arrest is de wetswijziging van 31 december 2012 tot stand gekomen waarin de uitdrukkelijke vereiste van een "samenvatting" juist wel werd gesteld. Om die reden kan niet dienstig naar het voornoemde arrest van de Raad van State worden verwezen om aan te voeren dat een loutere herhaling van de middelen thans nog steeds zou volstaan.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen syntheseseminarie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een syntheseseminarie in te dienen en hij zich vervolgens in die syntheseseminarie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir.

Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op wettige wijze besloten dat het letterlijk hernemen van de middelen niet als een samenvatting kan worden beschouwd en dat de door verzoekster neergelegde akte, waarvan niet wordt betwist dat zij uitsluitend een herhaling van de middelen bevatte, niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voldeed. Al komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde memorie een samenvatting, laat staan een voldoende samenvatting, vormt, hij kan wel vaststellen dat die memorie, waarvan de eerste rechter stelt dat het om een loutere herneming van het middel uit het inleidend verzoekschrift gaat, niet aan artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet beantwoordt vermits hij geen samenvatting van het middel of een repliek op de nota van de verwerende partij bevat. Het eerste en het vierde onderdeel van het eerste middel zijn in die mate ongegrond.

5.3. De vereiste van een samenvatting van de middelen als bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet vormt geen ongeoorloofde beperking van het recht op een effectief rechtsmiddel of van het recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie, als bedoeld in artikel 13 van het EVRM.

Het doel van de bewuste nationale regelgeving is een snelle en efficiënte afhandeling van de annulatieberoepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daardoor wordt de toegang voor verzoekster tot de rechter niet disproportioneel verminderd. Verzoekster heeft immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een syntheseseminarie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over haar middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een syntheseseminarie in te dienen, waarbij zij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dient te voldoen. In het licht van de keuzemogelijkheid waarover verzoekster beschikt en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd. Het derde onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

5.4.

(...)

5.5. In het bestreden arrest wordt, na te hebben besloten dat verzoeksters als "syntheseseminarie" neergelegde akte niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voldoet, overeenkomstig het zesde lid van dat artikel het ontbreken van het vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring vastgesteld.

Anders dan verzoekster voorhoudt, gaat het daarbij niet om het opwerpen van een nieuw middel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch om de toepassing van een (mogelijke) sanctie. Uit het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van de IIde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 mei 2013 blijkt dat de waarnemende kamervoorzitter er onder meer op heeft gewezen dat verzoeksters syntheseseminarie "geen samenvatting van de middelen bevat, enkel een letterlijke weergave van het verzoekschrift", dat hij "hiermee de ontvankelijkheid van het beroep in vraag (stelt)" en dat verzoekster daarop onder meer heeft geantwoord "dat alle elementen van het verzoekschrift belangrijk zijn en dat de (samenvattende memorie) als een samenvatting dient beschouwd te worden". Verzoekster heeft dus de kans gekregen zich tegen de voorgenomen verwerping van haar beroep tot nietigverklaring te verweren, zij toont niet aan dat haar recht van verdediging wat dat betreft zou zijn geschonden. Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

5.6.

De sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid, van de Vreemdelingenwet geldt indien een verzoeker niet tijdig een syntheseseminarie indient wanneer hij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of, uiteraard, wanneer hij niet tijdig heeft geantwoord of hij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Deze sanctie geldt echter niet indien een verzoeker tijdig een memorie indient die niet beantwoordt aan de definitie van een syntheseseminarie omdat hij beperkt is tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidend verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht derhalve niet op grond van de vaststelling dat verzoeksters

synthesememorie geen samenvatting van de middelen bevatte, het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van verzoekster vaststellen.

Al is het eerste onderdeel van het eerste middel in die mate gegrond, de cassatie van het bestreden arrest op grond daarvan kan verzoekster geen voordeel opleveren. Uit de behandeling van de overige onderdelen van het middel blijkt immers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeker en op wettige wijze heeft vastgesteld dat de memorie waarin verzoekster slechts letterlijk het middel uit het inleidende verzoekschrift herneemt, niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesememorie voldoet. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest, op grond van die vaststelling verzoeksters beroep opnieuw zou moeten verwerpen, evenwel zonder te verwijzen naar het ontbreken van het vereiste belang. In die omstandigheden heeft verzoekster geen belang bij het eerste onderdeel van het eerste middel, dat in die mate dus niet-ontvankelijk is. (...)

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij ter terechtzitting stelt dat niet alle middelen werden hernomen. Na verificatie en na vergelijking van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en de middelen uiteengezet in de synthesememorie blijkt dat beide in het inleidend verzoekschrift ontwikkelde middelen integraal en letterlijk worden hernomen in de synthesememorie waarbij in het kader van het eerste middel nog een aantal aanvullende uiteenzettingen in de synthesememorie zijn opgenomen.

De Raad stelt *in casu* dan ook vast dat geen wetsconforme synthesememorie werd neergelegd zodat het beroep moet worden verworpen.

4. Over het verzoek tot het stellen prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof

In mate waarin de verzoekers de Raad verzoeken tot het voorleggen van twee prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof, wijst De Raad wijst op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

(...)

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

Gezien het beroep niet door de Raad kan worden behandeld om redenen die niet ontleend zijn aan de normen die het onderwerp uitmaken van het thans geformuleerde verzoek, en temeer nu de verzoekers ter terechtzitting verklaren niet langer te volharden in het verzoek tot het voorleggen van prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof, dient de Raad de voorgestelde prejudiciële vragen *in casu* niet te stellen. Bovendien kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 (GwH 121/2013, B.17.5.1 – 17.5.3).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE